

Livets Kilde hæfteserie

Nr. 24 5. årgang December 2006

Bjerg- prædikenen (5. del)

Vil du vide mere? Se vor hjemmeside

www.livetskilde.org

Guds Verdensvide Kirke
ISBN 87-91681-04-9

001BP5(d)122006

Hvis du ønsker flere eksemplarer af dette eller andre af vore hæfter,
skriv da blot til vor adresse i Sverige:

Livets Kilde, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33, SE-270 35 Blentarp, Sverige

Andre hæfter i denne serie:

<i>Bjergprædikenen (del 1)</i>	<i>Hvad er Guds kærlighed? (del 1)</i>
<i>Bjergprædikenen (del 2)</i>	<i>Hvad er Guds kærlighed? (del 2)</i>
<i>Bjergprædikenen (del 3)</i>	<i>Hvad styrer dit liv?</i>
<i>Bjergprædikenen (del 4)</i>	<i>Jesu breve til menighederne (1. del)</i>
<i>Den ukendte Jesus (del 1)</i>	<i>Jesu breve til menighederne (2. del)</i>
<i>Den ukendte Jesus (del 2)</i>	<i>Jesu breve til menighederne (3. del)</i>
<i>Er Gud død?</i>	<i>Jesus kommer igen</i>
<i>Gud og bøn</i>	<i>Jobs bog</i>
<i>Gud og tilgivelse</i>	<i>Kristendommens fælder</i>
<i>Guds løfter</i>	<i>Kvinder i Bibelen</i>
<i>Guds profetier</i>	<i>Ord om tålmodighed</i>
	<i>Ord om håb</i>

Omslagsbilledet: Billedet er taget i Israel, og viser Genesaretsøen. Med udgangspunkt i det Matthæus skriver lige før og lige efter bjergprædikenen (Matthæus 4:23 og 8:5) mener man at Jesus holdt den i nærheden af denne sø i Galilæa.

Copyright © 2006 Guds Verdensvide Kirke
Skriftstederne i *Livets Kilde* hæfteserie er fra
Det Danske Bibelselskabs Udgave 1992.
ISBN 87-91681-04-9

Derfor: Alt,
hvad I vil,
at mennesker
skal gøre mod jer, det
skal I også gøre mod
dem. Sådan er loven og
profeterne.

Matthæus 7:12

DET SYVENDE KAPITEL I MATTHÆUS INDEHOLDER DEN SIDSTE del af Bjergprædikenen. Det kan se ud som om, det Jesus har samlet i dette kapitel er usammenhængende visdomsord. Men i sin kommentar påpeger John Stott, at det Jesus taler om her, er de kristnes forhold til andre. Indtil nu har Jesus i sin prædiken blandt andet talt om retfærdighed, den kristne karakter og hvordan vi bør leve som kristne. Så er det vel naturligt at han slutter den, med de kristnes forhold til andre. John Stott har lavet følgende skema over disse forhold:

- Forholdet til vore kristne brødre og søstre (vers 1–5)
- Forholdet til de der nægter at tage imod evangeliet (vers 6)
- Forholdet til vor himmelske Far (vers 7–11)
- Forholdet til alle i almindelighed (vers 12)
- Forholdet til dem der vandrer på livets vej (vers 13–14)
- Forholdet til falske profeter (vers 15–20)
- Forholdet til Jesus, vor Herre (vers 21–27)

Vi vil i dette sidste hæfte om Bjergprædikenen se nærmere på disse forhold. Det er en spændende rejse gennem nogle af de mest centrale, men samtidig til dels vanskelige ord fra Jesus. Vi håber at denne serie har været til nytte og glæde for dig som læser. Arbejdet med disse hæfter har været givende for os, og vi har undervejs konsulteret gode bøger der kommenterer Matthæus-evangeliet, blandt andet af William Barclay, John Stott og Hans Kvalbein.

For at få størst mulig udbytte af dette hæfte, bør du læse og gennemtænke indholdet af det 7. kapitel i Matthæus, som hæftet handler om. □

Døm ikke, for at i ikke selv skal blive dømt!

DET 7. KAPITEL BEGYNDER MED NOGLE SKARPE ORD fra Jesu mund om ikke at dømme. De kan måske mere præcis gengives på denne måde: »Fordøm ikke, så skal I ikke fordømmes!« Vi ser at Lukas foretager denne præcisering i Lukas 6:37, hvor han gengiver denne del af Bjergprædikenen. Han siger først: »Døm ikke«, og derefter: »Fordøm ikke«.

Hvis blot alle mennesker kunne efterleve, at de ikke bør fordømme andre, hvilken verden ville vi så ikke have levet i. Men fordømmelse sammen med grådighed, misundelse, had og jalousi har desværre

Indhold

Formålet med *Livets Kilde* hæfter er at gøre evangeliet vedkommende og tydeligt for vor tid. Hæfterne læses af kristne fra forskellige trossamfund. Vort ønske er at hjælpe den enkelte med at forstå sig selv og sit forhold til Gud, uanset hvilket kristent samfund man tilhører.

3–6	Døm ikke, for at I ikke selv skal blive dømt!	17–18	Tag jer i agt for de falske profeter ... på deres frugter kan I kende dem
7–8	Giv ikke hundene det hellige, og kast ikke jeres perler for svin	19–21	Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! ...
9–12	Bed, så skal der gives jer	22	At bygge sit hus på sand ...
13–14	Gå ind ad den snævne port	23–24	Jesus underviste med myndighed, ikke som de skriftlærde
15–16	Den gyldne regel		

været til stede i menneskehedens historie lige siden tidernes morgen.

I Matthæus 7:1–5 fastslår Jesus følgende:

En kristen er ikke en dommer, men én der skal inspirere andre. Betyder det at en kristen ikke må bedømme om noget er rigtigt eller forkert? Vi vil lidt senere i teksten se at Jesus siger vi bør fjerne os fra falske profeter og ikke give himlens perler til hunde og svin. Hvordan kan vi vide hvem der er falske profeter eller hvem der er »hunde« og »svin«, hvis ikke vi vurderer folk?

Jesus vil imidlertid ikke at vi skal være negative og kritiske i vort forhold til andre mennesker og bestandig prøve at finde fejl hos dem. Ingen er kvalificeret til at dømme en anden, eftersom man ikke kender vedkommendes motiver, indstilling eller baggrund, ligesom ingen har den samme livserfaring.

Vor opgave som kristne er ikke at fordømme andre. Vi bør hellere rette på egne fejl (tage bjælken ud af vort eget øje), så vi kan være et godt eksempel for andre. Vi bør først rydde op i vort eget liv, før vi fortæller andre hvordan de skal leve. Det er adskillig lettere at fortælle andre hvordan de skal leve, end selv at leve korrekt. Og det Jesus forventer af os kristne, er at vi skal leve livet med glæde! På den måde inspirerer vi andre til at gøre lige sådan.

»Hvem er du, som dømmer en andens tjener?« skriver Paulus til menigheden i Rom (Romerbrevet 14:4). Vi er alle Kristi tjenere, og det er Jesus der skal dømme os. Paulus skriver til romerne at når de dømmer andre, så fordømmer de sig selv, fordi de selv ikke er fejlfrie (Romerbrevet 2:1).

Nogen går imidlertid i den anden grøft og hævder disse vers betyder at kristne overhovedet ikke bør rettesætte hinanden, de misforstår dermed Jesu ord. De lægger vægt på vers 1. og overser vers 5, hvor det hedder at man godt må tage splinten ud af sin broders øje, men først efter at have taget bjælken ud af sit eget.

Jesus siger, at på den måde vi dømmer andre, vil vi også blive dømt af Gud. Hvis vi er hårde og kritiske mod andre, så vil Gud indtage den samme holdning mod os. På dommens dag vil han dømme os efter hvordan vi har opført os mod andre, mere retfærdig kan det ikke blive!

Vær selv et godt eksempel først

Samfundet er fuld af mennesker der ynder at kritisere andre, det kan være på arbejdet hvor man kritiserer ledelsen, eller fodboldpublikum der kritiserer spillerne på banen osv. Det er så let at kritisere andre, når de fejler, hvis der ikke er mulighed for at vise om man selv kan gøre det bedre.

Jesus bruger billedet med at fjerne bjælken i vort eget øje for at understrege, at vi ikke bør rettesætte andre før vi har rettet fejlene i vort eget liv. Jesus kalder dem der ikke rydder op i deres eget liv først for hyklere (Matthæus 7:3–4). Jesus er brutalt ærlig og ligefrem i sin tale til os. Han bruger her, som vi før har set i Bjergprædikenen, meget stærke ord.

Det minder om fortællingen, hvor jøderne førte en kvinde, der var blevet afsløret i ægteskabsbrud, frem for Jesus (Johannes 8:4–9). Jesus svarede de egenkærlige jøder, at den der var uden synd, skulle kaste den første sten mod hende. Så bøjede han sig ned og skrev noget i

sandet. Hvad han skrev, ved vi ikke, men det kan tænkes at han skrev at ingen er retfærdig i Guds øjne, og at vi alle har syndet. Kun Gud er retfærdig. Eller måske nedskrev Jesus de anklagende mænds hemmelige synder? Da mændene én efter én nærmede sig for at se hvad han havde skrevet i sandet, lagde de stenene fra sig og gik bort. Hvordan kan vi fordømme andre, når vi selv er syndere? Vi bør hellere vise vej med et godt eksempel, end at kritisere andre.

En kristen skal være en bror (vers 5)

Vi må være ligeså overbærende med andres fejl som vi er med vore egne. På den anden side viser vi omsorg for vor broder, når vi forsøger at hjælpe ham med at rette fejlene. Men det er ikke let! Og det er først når man har foretaget en grundig selvransagelse man kan vide hvordan man ydmygt skal tage fat på opgaven. □

Det du ikke ønsker nogen gør imod dig, må du ikke gøre mod nogen anden.

Stoikerne (græske filosoffer)

Giv ikke hundene det hellige, og kast ikke jeres perler for svin

JØDERNE FORSTOD »HUNDE« OG »SVIN« SOM EN hentydning til urene mennesker, det vil sige hedninger og mennesker der lever et umoralsk liv. Svin og hunde blev regnet for urene dyr som jøderne ikke måtte spise. Men hvad var det Jesus mente? Burde evangeliet ikke forkyndes for hedninger? I den store missionsbefaling siger han jo tværtimod at evangeliet skal forkyndes for hele verden.

Den tidlige kirke havde en hel speciel opfattelse af dette vers. I skriftet *Didache* (Læren), som udkom ca. år 100 e. Kr. hedder det: »Lad ingen spise eller drikke af nadveren, undtagen dem som er døbt i Herrens navn, for også med henblik på dette har Herren sagt: 'giv ikke hundene det hellige'«. Kirken stod dengang, som nu, både overfor en indre fare i form af vranglære, og en ydre, hvis man gik på kompromis med samfundets umoral. Det var for at bevare kirkens renhed, at denne regel blev etableret. Evangeliet var værdifuldt og skulle forvaltes derefter.

Nogle mennesker sætter desværre heller ikke i

dag pris på det tilbud Gud ønsker at give dem. De forstår ikke evangeliets værdi, eller kan måske ikke forstå det. I sådanne tilfælde må vi hellere udbrede evangeliet til nogen der ønsker at tage imod det. Gud ønsker at alle skal frelses, derfor giver han os tid (2. Petersbrev 3:9), men indtil han har åbnet sindet på en person, for hvem evangeliet er lukket, skal vi udbrede det andre steder. Budskabet om nåde, tilgivelse og evigt liv er det mest værdifulde vi har. Vi deler det gerne med alle, men vi skal også tage vare på dets store værdi, når vi formidler det videre. De der ikke ønsker at tage imod det, får tilbud om at tage imod det senere, når Gud har åbnet deres sind. Gud ønsker at alle engang skal frelses og komme til erkendelse af sandheden (1. Timotheus 2:4–5). □

Jeg er taknemmelig for at Gud ikke gav mig visse ting som jeg bad om!

Lloyd-Jones

Bed, så skal der gives jer

JESUS SKIFTER NU EMNE. FRA DET INDBYRDES FORHOLD mellem mennesker begynder han nu at tale om forholdet mellem os og Gud, vor Far. I den græske tekst er nutidsbydemåde blevet brugt i sætningens udsagnsord, hvilket betyder at vi ikke må give op, men fortsætte med at bede. Vi må aldrig holde op med at bede. Jesus har tidligere berørt temaet bøn i Bjergprædikenen, nemlig da han gav disciplene bønnen Fadervor. Nu vender han tilbage til det vigtige emne, som er vanskeligt for mange, der har bedt i tro på Gud, men ikke er blevet bøn hørt. Hvorfor er de ikke det? Skal vi uafsladelig minde Gud om hvad vi behøver, eller om vore ønsker, indtil vi bliver bøn hørt? Er det det Jesus mener?

For nogle år siden oplevede en dreng på syv år sin første krise i forholdet til Gud. En varm juli aften bad han inderlig om at det måtte sne næste dag. Men da han den følgende morgen så ud af vinduet, var der ikke et snefnug at se. Det kunne drengen slet ikke forstå. Har Gud ikke lovet at give os det vi beder om?

Hvis det var sådan at Gud gav os alt det vi bad om, ville det så ikke gøre Gud til vor tjener, der skulle opfylde ethvert ønske vi måtte have? Ville det ikke forvandle bøn til trolddom, så alt hvad vi bad Gud om blev opfyldt? Vi forstår at det ikke kan være det Jesus mente, for det ville jo vende forholdet mellem os og Gud på hovedet, så det var os der bestemte hvad Gud skulle gøre. Men hvad var det så Jesus mente? →

Under gennemgangen af Fadervor så vi at bøn er fællesskab med Gud. Bøn er ikke en lang ønskeliste vi opsender til Gud. Han ønsker kontakt med os, en dialog, på samme måde som forældre ønsker kontakt med deres børn. I det næste vers bruger Jesus netop dette forældre-barn-forhold til at forklare hvad han mener.

Gud ved ligesom forældre, hvad børn har behov for. Han ved hvad vi trænger til, endnu før vi beder om det (Matthæus 6:8). Det har ført til, at nogen mener bønner er overflødig og unødvendig, eftersom Gud allerede kender den. Så kan man spørge, er det unødvendigt når børn beder deres forældre om det de gerne vil have? Ønsker forældre ikke samvær og dialog med deres børn? Det samme er tilfældet med vort forhold til Gud. Han ønsker at have et nært forhold til os. Men dette ønske må være gensidigt, for han vil ikke påtvinge sig nogen.

Når Jesus bruger eksemplet med forældre-barn-forhold i vers 9-11, så udtrykker han det han mene med »Bed, så skal der gives jer ...« Han forklarer at vort forhold til Gud er det samme nære forhold som et barn har til sin far eller mor. Somme tider giver forældre ikke hvad deres barn beder om, fordi det ikke vil tjene barnets vel. Det samme gælder i vort forhold til Gud. Fordi Gud er god og vis, giver han kun gode gaver, og han ved hvilke vi behøver, og som vil være til gavn for os. Ligesom forældre har et andet syn på livet end børn har, er Guds syn på livet et andet end det vi ofte har.

Når Jesus omtaler Gud Fader som »Abba« her og i Fadervor, er det bemærkelsesværdigt. Dette udtryk er vistnok ikke brugt før blandt jøderne for at beskrive

forholdet mellem de troende og Gud. Udtrykket var for dagligdags og uformelt. »Abba« svarer til brugen af »papa« i dag. Hermed vil Jesus vise det nære, intime og barnlige forhold mellem os og Gud. Gud er ikke langt borte, han er dig nærmere end noget menneske. Han er dig nærmere end din ægtefælle, din mor, din far, din broder eller din søster. Der findes ingen der er tættere ved dig end Gud. Alligevel vil han ikke trænge sig på. Han respekterer din frie vilje. Han venter til vi kommer til ham, og det gør vi blandt andet i bøn.

Når Jesus siger at vi hele tiden skal bede, så betyder det ikke at vi altid skal bede om det samme. Vi bør ikke fremture med vore ønsker, som børn kan have for vane at gøre overfor deres far og mor. Det er ikke den slags bønner Jesus ønsker at formidle. Det han siger, er at vi altid skal kommunikere og have kontakt med Gud hele livet, og ikke belemre ham med de samme ønsker hver gang.

Bøn handler ikke om at overbevise Gud om hvad vi behøver med lange idelige bønner. Det er ikke det Jesus mener. John Stoot forklarer det sådan: »Bøn handler ikke om at overbevise Gud, men snarere om at sejre over sig selv og underordne sig Guds vilje«. Ligesom et lille barn må underordne sig sine forældres vilje, må vi underordne os Guds vilje. Gud besvarer altid vore bønner, men på sin, ikke på vor måde. Bøn forudsætter at vi er villige til at bøje os for hans vilje.

Der kan være mange forskellige grunde til at Gud ikke giver os alt hvad vi beder om. Det er vigtigt at gøre sig klart at hans syn på dette liv er anderledes end det vi tit har. Vi vil gerne have det godt her i dette liv, men Gud ønsker først og fremmest at vi må være sammen

med ham i det evige liv og have det godt der. Derfor er det nødvendigt at vi lærer en del ting her og nu. Gud ser på dette liv ud fra evighedens synsvinkel, og svarer på vore bønner med det som udgangspunkt, og ikke med henblik på hvad vi selv mener, der tjener os bedst i dette liv lige nu.

Bønnen er udtryk for den dybe længsel vi har efter Gud. Det er gennem bønnen vi kan udtrykke vore følelser og dybe længsel efter ham. Bøn er ikke trolddom, men en måde hvorpå vi kan udtrykke vor kærlighed til Gud. Derfor sagde Jesus: Hold ikke op med at bede!

Er problemet med bønnen snarere, at vi ikke er rede til at tage imod det vi beder om?

***B**ed, så skal der gives jer; søg så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.*

For enhver, som beder, får; og den, som søger finder og den, som banker på, lukkes der op for.

Matthæus 7:7–8

Gå ind ad den snævre port!

JESUS SIGER KLART AT DER ER TO VEJE, VI KAN VÆLGE mellem her i livet. Den ene er bred og vid, den anden smal og trang. Det er let at følge den brede vej, mens det er sværere at følge den smalle; og vanskeligt at komme gennem den snævre port. Jesus siger, vi må foretage et valg.

Den brede vej fører til fortabelse, og der er mange der betræder den; hvorimod den smalle vej, der fører til livet, kun findes af få.

Dette vers minder om den tale Gud holdt for Israel, lige før de gik ind i landet, han havde lovet dem: »Jeg har stillet dig over for livet og døden, velsignelsen og forbandelsen. Så vælg da livet! ...« (5. Mosebog 30:19). Gud sagde til Israel at de måtte vælge. Jesus siger det samme til os i dag. Vi må vælge, og Jesus siger: Vælg den vanskelige vej. Det bør derfor ikke undre os, at der opstår problemer, når vi forsøger at leve som kristne. Jesus har ikke kaldt os til et problemfrit og enkelt liv på jorden. Han har kaldt os til det evige liv!

Jesus siger at han er Døren, og at alle må gå ind gennem ham for at opnå livet (Johannes 10:9). Der er ikke så mange i dag, der vil gøre det, de fleste vil gå deres egne veje, på »den brede vej«.

Disse ord fra Jesus har undret mange, og i bøger med bibelkommentarer indrømmes, at det er svært

at forstå det vers, fordi det tilsyneladende strider mod Guds udtalte ønske om at så mange som muligt må blive frelst og ingen gå fortabt (2. Peter 3:9). I Åbenbaringen læser man at en stor skare som ingen kan tælle vil prise Gud foran hans trone (Åb. 7:9). Hvordan kan det stemme med Jesu ord om at der kun er nogle få der finder frem?

Vi møder her det samme problem som vi før havde, med ikke at dele evangeliet med nogen der ikke værdsætter det, altså med »hunde og svin«. Sådan forholder det sig indtil Gud åbner deres sind for evangeliets værdi, og det vil han gøre med alle mennesker (1. Timotheus 2:4). Gud er en nådens og kærlighedens Gud, derfor har han en plan med menneskeheden. Han kalder hver enkelt til sig på det tidspunkt, hvor vedkommende er mest modtagelig for hans tilbud. Men indtil det sker, går alle på den brede vej, der fører til død og fortabelse, indtil vi vælger at skifte til den smalle vej.

Den dag Gud åbenbarer sit budskab til den enkelte, må han eller hun derimod vælge, og når man virkelig forstår Guds tilbud, vil de fleste tage imod det. Derfor er der så stor en skare af frelste der beskrives i Åbenbaringen. I mellemtiden er det de kristnes opgave at opføre sig eksemplarisk overfor andre, således at de, når Gud åbner deres sind, forstår, at den smalle vej trods alt er den bedste, selvom den er den sværeste at betræde! Derfor må vi ikke fordømme andre, men i højere grad tilstræbe at være et godt eksempel for vore medmennesker. □

Den gyldne regel

»Derfor: Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem. Sådan er loven og profeterne« (vers 12).

HER HAR VI NOK DEN MEST KENDTE AF ALLE JESU befalinger, den gyldne regel. Det er interessant at vi genkender denne regel i de andre store verdensreligioner og hos filosoferne, men her i negativ form, det vil sige, at du ikke skal gøre mod andre, det du ikke ønsker, at de skal gøre mod dig. På det punkt er etikken i verdensreligionerne på linje. Lad os se på nogle eksempler:

»Det du hader, skal du ikke gøre mod andre. Det er hele loven; resten er kommentarer.«

Talmud, citat af Rabbi Hillel – jødisk rabbiner

»Gør ikke det mod andre hvad du ikke ønsker skal blive gjort mod dig selv.«

Kung-fu-tse – kinesisk filosof

Der er imidlertid en stor forskel mellem den passive og den aktive måde at udtrykke den gyldne regel på. Ifølge den passive skal du undlade at skade nogen eller gøre noget, som du ikke bryder dig om andre ville gøre mod dig. I princippet vil det sige, at hvis man slet ikke gør noget mod nogen, så opfylder man kravet, for så skader man jo ingen. Det er langt sværere at følge den positive, for her skal man gøre noget. →

For at vise hvor stor forskel der er på disse principper, følgende eksempel: Når man kører bil, må man ikke skade nogen. Det kan man let overholde, men hvad med bilisten, der var kørt tør for benzin, som man kørte forbi? Man kan køre forbi uden at skade vedkommende og alligevel opfylde den passive del af den gyldne regel, men ikke den aktive. Den passive del udtrykker kun minimumskrav til opførsel over for andre, og drejer sig om hvad man ikke må gøre mod dem. Den aktive, positive udgave udtrykker det fuldkomne forhold til andre, som er kærlighed.

Et andet eksempel der kan bruges, er forskellen mellem »Du må ikke slå ihjel, bedrive hor misunde eller lyve« (nogle af de ti bud), og »Du skal elske din næste som dig selv«, Det sidste er meget mere omfattende, aktivt og positivt.

Når man skal hjælpe en anden, må der udvises klogskab og medfølelse, med andre ord, man må forstå vedkommendes situation med den livserfaring og fortid han eller hun måtte have. Man må forsøge at sætte sig ind i, hvordan situationen opleves af vedkommende, så man kan yde den bedst ønskede hjælp. Altså, det er ikke så lige til, som hvis man kunne hjælpe på den måde, vor egen livserfaring og fortid måtte begrunde. Man må hjælpe med udgangspunkt i vedkommendes personlige erfaringer og interesser. Endnu et eksempel: Når man skal give en person, der har brug for opmuntring, en gave; så nytter det ikke at komme med et stykke klassisk musik på en cd, som man selv kunne have ønsket, hvis modtageren overhovedet ikke bryder sig om musik. I så fald er gaven jo ingen opmuntring for vedkommende.

Så vigtig er denne positive gyldne regel, at den er selve kernen, der netop er kærlighed, i loven (Romerbrevet 13:10). □

Tag jer i agt for de falske profeter ... på deres frugter kan I kende dem

I MATTHÆUS 7:15–20 ADVARER JESUS OM AT DER VIL komme falske lærere ind i kirken. Vi kender flere eksempler fra Det Gamle Testamente på falske profeter. Desværre er den kristne kirkehistorie en lang række af konflikter om lærespørgsmål og falske lærere, skriver John Stoot i sin bibelkommentar.

Jesus siger at vi kan kende de falske lærere på deres frugter. Hvilke frugter tænkte han på?

Et godt træ bærer god frugt, mens et dårligt træ bærer dårlig frugt. Hvordan skelner man mellem frugterne i en lærers personlige liv? Er det frugter af Helligånden – kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed, trofasthed, mildhed og selvbeherskelse (Galaterbrevet 5:22)? Og videre, bidrager vedkommende med sin levevis og lære til styrkelse af menigheden, og det at være tro mod Guds ord? Eller er splid, frygt, bitterhed og misundelse resultatet af en lærers virke? Med andre ord: Er frugterne gode eller dårlige? Stemmer forkyndelsen overens med skriftens lære?

Det tager tid for en frugt at modne, det gør det også for frugterne af falske lærere. De kommer forklædt som får, men efterhånden kan man se på frugterne at de er ulve i fåreklæder. Da Paulus den sidste gang rejste fra

Efesos, bad han menighedens ældste, om at være på vagt overfor falske lærere, der kom fra deres egne rækker (Apostlenes gerninger 20:29–30).

William Barclay giver i sin bibelkommentar følgende vejledning til at afsløre falsk lære:

- Hvis læren udelukkende eller hovedsagelig består i at overholde nye regler.
- Hvis læren kun indeholder forbud (kristendommen handler om at gøre det gode).
- Hvis læren gør kristendommen til en bekvem og ansvarsløs religion.
- Hvis læren skelner mellem liv og lære. Hvis der opstår et skel mellem liv og lære.
- Hvis læren er hovmodig og har til formål at udskille sig fra helheden. Hvis nogen mener at have eneret på sandheden, og fordømmer andres mening. □

Du skal kun handle efter den handlingsregel som er sådan at den kunne være en almindelig lov.

Kant (det ubetingede pligtbud, noget forenklet)

Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget

MATTHÆUS 7:21 SIGER TYDELIGT, AT DET IKKE nytter man foregiver at Gud er Herre i ens liv, hvis man ikke »gør min himmelske faders vilje«. Men skriver Paulus ikke, at enhver der siger at Jesus er Herre, og tror på ham, bliver frelst (Romerbrevet 10:9–10)? Er vi ikke frelst ved tro alene?

Jo, det er rigtigt. En mundtlig bekendelse af Kristus er vigtig, men ikke nok. Vore ord må understøttes af vores adfærd. Det bekræftes af Paulus' definition af ordet »tro«. Han henviser til Abraham, der ikke tvivlede på at Gud ville give ham en søn, og det selv om Abraham og Sarah var gamle og Gud tøvede med at opfylde sit løfte.

I 1. Mosebog 15:1–5 klager Abram, som han hed på det tidspunkt, over at Gud ikke har indfriet sit løfte. Hvor længe han havde ventet, ved vi ikke, men det var adskillige år – 10 år, måske flere. Men Gud tøvede fortsat med at opfylde løftet. I vers 5 tager Gud Abram udenfor og viser ham alle

stjernerne på himlen. Han lover Abram lige så mange efterkommere, som der er stjerner på himlen. Og så kommer de berømte ord i vers 6: »Abram troede på Herren, og han regnede ham det til retfærdighed.« Paulus citerer dette vers to gange i Det Nye Testamente, og når man læser Paulus, er det vigtigt, at kende forhistorien til hans lære om at vi er frelst ved tro alene. Vi er frelst som følge af at vi tror på Gud trods alle odds, og skønt det kan se ud, som om han har glemt os. Alligevel *tror* vi. Det er en levende og stærk tro der overvinder tvivl, som er tålmodig og venter til tiden er inde, hvor han vil indfri sine løfter. Så det at tro er meget mere end at sige med ord at man »tror på Gud«.

Kristendommen reduceres til magi, hvis det var sådan at bare man siger de rigtige ord, så er man frelst. En levende tro har gerninger. Gerninger er en konsekvens af en levende tro (Jakob 2:17, 22–24). Vi er ikke frelst på grund af vore gerninger, men en tro uden gerninger er en død tro, der kun bliver ord uden indhold, som ingen konsekvenser har i vort liv. Den kristne tro må have følger, hvis det skal være en levende tro, og følgerne eller gerningerne om man vil, er at man gør Faderens vilje. Tro og lydighed hører sammen. Det er det, Jesus mener.

Næste vers er også en advarsel til os. Har du nogensinde været med til et helbredelsesmøde og set folk blive helbredt? Det har jeg. Og somme tider spekulerer jeg på om der finder en ægte helbredelse sted, eller det bare er skuespil. Men

jeg kender mennesker, der har været døden nær af sygdom, hvor Gud har helbredt, og lægerne har indrømmet at det ikke var deres fortjeneste, at den syge blev rask. Jeg tror gud kan helbrede – ja, jeg ved at han kan gøre det. Jeg har set det.

Men i vers 22 og 23 er det mennesker, der har udført mirakler i Guds navn, han forkaster. Det kan være svært at forstå, idet mange går ud fra at mirakler må formidles af en sand profet. Disse vers siger noget andet. Jesus siger et andet sted, at der i forbindelse med ende tiden vil være mennesker, som udfører store mirakler, og på den måde forfører mange (Matthæus 24:24). Hvordan kan det gå til?

Vi mennesker er Guds redskaber til at sprede håb, tro og nåde. Når en person beder for en anden i Jesu navn, så kan Gud gribe ind, selvom vedkommende der bad, ikke er en god repræsentant for Gud. I sin nåde opfylder Gud den syges tro på og håb om helbredelse. Gud griber ind til trods for at den der beder, ikke er en god repræsentant for Gud. Først på dommens dag vil Gud afregne med vedkommende der bad for den syge.

Læg mærke til hvad Jesus siger til dem, der hævder at have kendt ham: »Jeg har aldrig kendt jer ... I som begår lovbrud« (vers 23). Her ser man hvor vigtigt det er at vi *kender* Jesus, og at han vil *kende* os. Vi ser igen, at tro ikke kan stå alene, men må kobles sammen men lydighed og viljen til at være retfærdig. Uden disse anstrengelser er tro tomhed og intet. □

En tåbe, der har bygget sit hus på sand ...

DISSE VERS FORTÆLLER OM FAREN VED BLOT AT HAVE ET intellektuelt forhold til Gud. Lærdom er nødvendig, så vel som bekendelse af ens tro er det, men lærdom er ikke nok. Den må også praktiseres.

Det er det Jesus understreger som sit sidste punkt i Bjergprædikenen, nemlig at det ikke nytter at være en Ordets hører, hvis man ikke også er en Ordets gører. Jesus sammenligner problematikken med en mand, der byggede sit hus på sand, modsat én der byggede sit hus på klippe. Man kan sjældent umiddelbart se fundamentet på et hus. Mens et hus der er bygget på klippegrund kan modstå storme og regnskyl, vil ét der er bygget på sand under sådanne forhold bryde sammen.

Når uvejret hærger, vil det vise sig om man har bygget huset på klippegrund. Sådan er det også med vore liv. Når problemerne tårner sig op, når vi bliver ramt af svære prøvelser, så vil det vise sig om det kristne fundament vi har opbygget, står på solid klippegrund, eller om det er bygget på sand.

Disse to sidste emner som Jesus omtaler, nemlig at »hverken mundtlig bekendelse til ham eller intellektuel lærdom om ham, nogensinde kan erstatte lydighed – selv om begge dele er vigtige i sig selv,« så er John Stoot's konklusion.

Vi har lærdommen, hvad gør vi med den?

Jesus underviste med myndighed, ikke som de skriftlærde

JESUS VAR EN ORDETS MESTER, OG TALTE MED myndighed. Han var ikke en usikker taler, der mumlede om noget, som tilhørerne dårlig nok kunne opfatte. Jesus var en folketaler, der kunne bringe sine fjender til tavshed. Han var en leder. Men hvori bestod forskellen mellem Jesu og Farisæernes måde at forkynde på? De kunne jo også være dygtige talere.

Publikum undrede sig over Jesu person. Det var indirekte og interessante oplysninger i Bjergprædikenen om, hvem han var, der forbavtede folk. Var Jesus en profet? Dog, han talte ikke som en profet. Alle profeterne sagde: »Sådan lyder Herrens ord,« eller »Dette siger Herren«. Jesus, derimod sagde: »Jeg siger jer ...« Det gjorde han flere gange i Bjergprædikenen. Han henviste til sin egen autoritet, og det er der kun Gud der gør. Men det mærkeligste Jesus sagde, var måske i Matthæus 7:21–23, hvor han fremstår som Dommeren på dommens dag, noget alle vidste, var Guds opgave. Jesus overtager Guds rolle, både når det gælder sit

ords autoritet og som Dommer over, hvem der får evigt liv eller fortabes.

Det var denne autoritet hans tilhørere undrede sig over. Hvordan kunne Jesus tale sådan? De skriftkloges autoritet hvilede på skrifterne, mens grundlaget for Jesu autoritet var hans egne ord og Gud Fader.

Hvem var Jesus? Det var det store spørgsmål, der blev diskuteret i det andet og tredje århundrede. Spørgsmålet er i sig selv et interessant studium, som du kan læse mere om i vore to hæfter om *Den ukendte Jesus*, hvor noget af dette spændende emne behandles.

Gud talte til Israels folk på Sinai-bjerget og gav dem De ti bud som leveregler. Jesus talte til sine disciple på en bakkekam i nærheden af Genesaretsøen, og gav dem det, vi kalder Bjergprædikenen.

Denne prædiken uddyber og udvider De ti bud og bringer dermed den standard, Gud ønsker vi skal holde, op på et højere plan. Guds forventninger til os, er ikke bare, at vi holder de ti bud. Tværtimod så har Jesus øget sine forventninger til os, som vi ser af hans udsagn, i disse for den kristne tro så fundamentale vers.

Budskabet i Bjergprædikenen er: Gå ud og vær et eksempel på Guds kærlighed i forholdet til dine medmennesker. Lad *alle* du møder på livets vej, opleve Guds kærlighed gennem dig. Du skal være et lys i en mørk verden. Det er, hvad Gud forventer af dig.

Lykke til med opdraget! ☐

Adresseændringer bedes meddelt til:

Livets Kilde, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33,
SE-270 35 Blentarp, Sverige
Fax: 0046 - (0)46 800 57

Redaktionens adresse:

Livets Kilde, Postboks 89 Holmlia, NO-1201 Oslo
www.livetskilde.org

Andre adresser i Norden:

Danmark: *Livets Kilde Hæfteserie*,
P.O. Box 714, DK-4000 Roskilde

Finland: *Livets Kilde*, Box 603, FI-00101 Helsingfors

Sverige: *Livets Kilde*, c/o BTHB, Hemmestorps Eke 33,
SE-270 35 Blentarp, Sverige (produksjon)

Vi kan kontaktes på telefon:

Danmark: +45 - 22 67 70 96

Norge: +47 - 64 87 74 48

Sverige: +46 - (0)301-449 57

Støtte til udgivelse af *Livets Kilde* hæfteserie

Abonnementet på *Livets Kilde* hæfter er gratis. Vi har for tiden ca. 1400 abonnenter og uden støtte fra vore læsere havde det ikke været muligt for os at udgive hæfterne. Vi vil gerne udtrykke vor dybeste taknemmelighed over for alle der støtter *Livets Kilde* hæfter! Arbejdet med at lave hæfterne sker med frivillig indsats. Men trykning af hæfterne og porto må betales. De som ønsker at støtte udgivelsen af hæfterne så vi kan fortsætte denne tjeneste og måske endda sende hæfter til endnu flere abonnenter, kan sende en gave til én af følgende konti:

Danmark: 1-245-7278

Finland: 800014-1952461

Norge: 7082 0512624

Sverige: 98 07 30-6

Forfatter til dette hæfte: Carl Fredrik Aas
Norsk originaltitel: *Bergprekenen (5. del)*
Oversætter: Chresten Emil Madsen